

5. Hoe leef ik als christen? | a. seksualiteit en relaties

kernwoord: homoseksualiteit

Als homo achter Jezus aan

themastudie

Bijlagen

Bijlage bij introductie – Tussen 0 - 100 (2.1)

**Als iemand tegen jou zegt: ik ben homo,
hoeveel van onderstaande gedachten roept dat dan bij je op?**

• *Homoseksualiteit is vies*

niks -	een klein beetje -		aardig wat -		veel -		heel veel		
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

• *Homoseksualiteit is zonde*

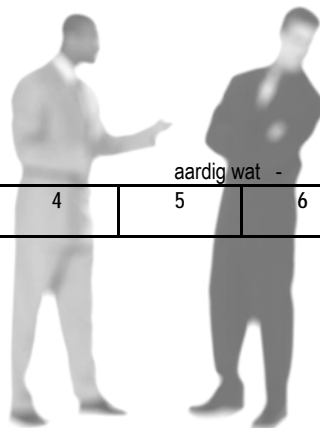
niks - heel veel	een klein beetje -			aardig wat -			veel -		
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

• *Homoseksualiteit is een keuze*

niks -	een klein beetje -		aardig wat -		veel -		heel veel		
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

• *Homo's zijn toch een beetje vreemd...*

nik niks -	een klein beetje -			aardig wat -			veel -			heel veel
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	

Je zult maar homo zijn...

Welke drie reacties gaan er door je heen?

- ☐ Als ik het maar verborgen kan houden
- ☐ Ik zal altijd alleen blijven.
- ☐ Ik ben minderwaardig.
- ☐ Hoe overleef ik dit?
- ☐ Ik voel me vies.
- ☐ Hoe kan ik als homo christen zijn?
- ☐ Hoe zullen 'ze' reageren als ik een vriend(in) krijg?
- ☐ Wat moet ik met mijn gevoelens?
- ☐ M'n vrienden zullen me links laten liggen.
- ☐ Ik ben zondiger dan andere mensen.
- ☐ Waarom ben ik zo?
- ☐ Ik wou dat ik erover kon praten.
- ☐ God wijst me af.
- ☐ Kan ik hier nog van af komen...?
- ☐ Ik voel me zo eenzaam.

Bijlage bij introductie – Ontmoeting met Philip (2.4)

Ontmoeting met een homo

'De Grondlegger' brengt een bezoek aan een gemeente die hij (Hij) gesticht heeft. Zo komt hij ook in gesprek met Philip, een homofiele jongen... Buiten de kamer staat ouderling Van der Steur ongeduldig te wachten, samen met degene die het verhaal vertelt, de ik- persoon. Na het gesprek met de Grondlegger komt Philip de ouderling tegen:

"En Philip?" De stem van de ouderling klonk vol verwachting: 'Wat had Hij te zeggen?'
'Hij zei, dat Hij hoopte hier lang genoeg te zijn om een serie van vijftig te scoren bij snooker.'
Hij zag de verwarring op ons gezicht.
'Ja, ziet u, ik speel namelijk nogal veel snooker.'
Van der Steur vond dit klaarblijkelijk een opzettelijke oneerbiedigheid.
'Dát bedoel ik niet!' zei hij. 'Je weet best wat ik bedoel.
Wat zei Hij over... eh... jouw probleem?'
Philips gezicht stond weer ernstig.
'O ja, da's waar ook! Nou, eigenlijk hebben we het daar maar even over gehad. Hij zei dat het erg belangrijk was dat we daar een oplossing voor zouden vinden. We gaan er volgende week weer over praten.'
'... het er maar even over gehad?' Het blauwe pak klonk ongelovig: 'Waar hebben jullie het dan een uur lang over gehad?'
De herinnering bracht weer een voldane glimlach op Philips gezicht.
'Hij wilde meer over mij weten; wat ik doe; wat me bezighoudt, en meer van dat soort dingen. Het leek Hem echt te interesseren.'
Even was iedereen stil, tot Philip op zijn horloge keek.
'Ik moet er maar weer eens vandoor,' zei hij.

[-]

Vlak voor hij de kerk verliet, draaide Philip zich nog één keer om en riep vrolijk naar ons.
'Weet je... ik denk dat Hij me echt mag!'

Stelling 1

Je hoeft je niet schuldig te voelen
dat je homo bent. Je kan er niets
aan doen.

Stelling 2

Een christen kan geen homo zijn.

1. Waarom ben ik zo?

Als een homoseksuele jongere de vraag stelt 'Waarom ben ik zo?', zit daar iets achter van: *'Ik wil helemaal niet zo zijn!'* Probeer je maar eens voor te stellen hoeveel pijn dat doet. Tot in het diepst van je bestaan ervaar je dat je bent zoals je *niet wilt* zijn! En dus: *wat is er misgegaan?* Sommige jongeren vragen zich zelfs af of het niet aan henzelf ligt; of ze zélf niet iets fouts hebben gedaan waardoor ze 'zo' geworden zijn. Dat kan gepaard gaan met heel diepe schuldgevoelens naar God toe: 'Dat ik homofiele gevoelens heb, laat zien hoe *slecht* ik ben...'

Ik geloof dat dat een foute redenering is. Misschien een gekke vergelijking, maar net zo min als God het jou verwijt als jij stottert, verwijt Hij het je als je homofiele gevoelens hebt. Jij hebt er inderdaad niet voor gekozen om homo te zijn, je kunt er niks aan doen. Even heel concreet: je hoeft je er dus ook niet schuldig over te voelen. Wat dat betreft, is het net als bij de stotteraar. Die hoeft ook niet te bidden: 'Vergeef me dat ik niet kan praten zoals ik eigenlijk zou willen.'

Blijft staan dat er iets is misgegaan. Het klinkt misschien hard, maar homoseksuele gevoelens zijn nu eenmaal géén *'gewone seksuele gevoelens, maar dan anders...'* Op een bepaalde manier zijn het beschadigde gevoelens, die God niet bedoeld heeft. Of die beschadiging nu teruggaat op de geboorte (aanleg) of op bepaalde ervaringen doet er niet zoveel toe – beide is mogelijk. Feit is dat je niet in staat bent om de meest intieme relatie te beleven in een man-vrouwverhouding. De pijn daarvan voelen sommige jongeren heel scherp. Het kan goed zijn om daar onder deskundige begeleiding naar te kijken, zodat de pijn verzacht en verzorgd kan worden.

Wat vooral belangrijk is, is dat je die pijn bij Jezus brengt, zodat Hij ze met Zijn liefde en genade kan verzorgen. Want als je vraagt 'Waarom ben ik zo...?', is er uiteindelijk maar één antwoord: omdat het jouw levensopdracht is om hiermee achter Jezus aan te gaan. Zo kan God zelfs uit deze pijn iets goeds laten voortkomen. Dat is niet makkelijk, maar wél heilzaam!

2. Hoe kan ik als homo christen zijn?

Maar *hoe* kun je dan als homo Jezus volgen? Hoe kun je als homo christen zijn? Mijn antwoord lijkt misschien een doodoener, maar is volgens mij juist heel wezenlijk: door je leven toe te vertrouwen aan Jezus.

Veel mensen zijn geneigd om met iets anders te beginnen: met een bepaalde *mening* over de homoseksuele relatie. En dat is dan natuurlijk: 'Het mag niet!' Nou geloof ik zelf inderdaad dat het aangaan van een homoseksuele relatie onbijbels is. Maar of dat ook het antwoord van een andere homo is, is iets wat hij zélf moet ontdekken. En dat ontdekt hij alléén als hij zich werkelijk toevertrouwd heeft aan de Heere Jezus en aan wat God in Zijn Woord heeft gezegd. Door dat *laatste* wordt hij christen en niet door op een bepaalde manier te gaan leven.

Daarmee zeg ik niet dat de levensstijl van een homo er niet toe doet. Ik geloof werkelijk dat de Bijbel geen ruimte laat voor de homoseksuele relatie. Niet alleen vanwege een paar teksten in Leviticus en Romeinen, maar vooral ook omdat deze visie past bij wat de Bijbel zegt over huwelijk en seksualiteit, discipelschap en lijden, toekomst en heil, gezag en gehoorzaamheid. Maar dat iemand die dit anders ziet, dáárom geen christen is, durf ik niet te zeggen.

Stelling 3

Een homo mag genieten van zijn
seksuele gevoelens.

Stelling 4

Als homo kun je van je
homoseksuele gevoelens afkomen.

3. Wat moet ik met mijn gevoelens?

Probleem waar ik dus wél mee blijf zitten, is: wat moet een homo met zijn seksuele gevoelens? Laat ik het met een prikkelende stelling formuleren. Zou het als volgt kunnen zijn? 'Zoveel als mogelijk is ervan genieten en voor de rest ze onder de gehoorzaamheid aan Jezus Christus brengen' (2 Kor. 10:5)?

Valt er dan wat te genieten? Ik denk het wel. De Bijbel zegt 'nee' tegen het uiten van homoseksuele gevoelens door middel van seksuele gemeenschap. Maar daarmee is niet álles gezegd. In de HGJB-notitie 'Handreiking voor gesprek met homoseksuele jongeren' staat het zo: *'Seksuele gevoelens sluiten niet altijd of per definitie de begeerte in om met de ander naar bed te gaan – dat is bij homoseksualiteit niet anders dan bij heteroseksualiteit. Het kan óók gaan om gevoelens die je kunt typeren met: 'iemand aantrekkelijk vinden', 'houden van die ene persoon', 'je prettig voelen bij de ander'. Kortom, seksuele gevoelens zijn alle gevoelens die horen bij de mens als seksueel wezen. Die gevoelens zijn niet per definitie goed, maar ook niet per definitie zondig – óók niet als het gaat om homofiele gevoelens.'*

Ik sluit me daarbij aan en geloof daarom dat een lesbisch meisje tot op zekere hoogte mag genieten van haar seksuele gevoelens, of anders gezegd: van het feit dat ze een seksueel wezen is. Ze mag een ander meisje mooi vinden, zich prettig bij haar voelen, vriendschap sluiten, enzovoorts. Weliswaar binnen de grenzen die God in Zijn Woord aan de beleving van seksualiteit stelt. Maar waar het om gaat, is dat zij haar seksuele gevoelens niet hoeft weg te stoppen.

Dat is een lastig standpunt, dat weet ik. Want wat kan dan nog wel en wat niet? Veel jongeren vinden zo'n standpunt te onduidelijk. Ze hebben liever alles of niets: als ik niet *alles* mag met mijn seksuele gevoelens, heb ik nog het liefst dat ik helemaal *niks* mag – dat is tenminste duidelijk. Dat laatste is zo, maar wie met zo'n duidelijkheid wil leven, kiest volgens mij voor een standpunt dat óf onbijbels ('alles') is óf onpastoraal ('niks'). De andere weg is ingewikkeld, ik geef het direct toe. Maar je kunt het *leren* om hem te gaan, onder andere door er open te praten met anderen. Maar vooral door dicht bij Jezus te blijven. Hij zal je duidelijk maken (door Zijn Heilige Geest) welke weg je met je seksuele gevoelens kunt gaan.

4. Kan ik hier nog van afkomen?

Ten slotte, 't is begrijpelijk dat vaak de vraag gesteld wordt: kan ik nog van mijn homoseksuele gevoelens afkomen? Ik ben geneigd om te antwoorden: waarschijnlijk niet. *Uitsluiten* wil ik het niet, maar ik vind het kwalijk als mensen 'genezing' garanderen als je maar... dit of dat doet. De praktijk wijst nu eenmaal uit dat het zelden gebeurt dat iemands homoseksuele gevoelens helemaal veranderen in heteroseksuele. De meeste christenhomo's zullen het - net als Paulus - moeten leren dat Gods genade ook voor hen genoeg is (2 Kor. 12:9).

Dat neemt niet weg dat therapie vaak zinvol is. Want het *is* gewoon moeilijk om met je homoseksuele gevoelens om te gaan. En er is veel pijn (geweest) in het leven van homoseksuele jongeren. Die pijn mag *verzorgd* worden, waardoor er inderdaad misschien een vorm van *genezing* komt – wat die dan ook inhoudt. Daarbij denk ik vooral ook aan de pijn van de eenzaamheid. Reden waarom ik vooral hoop dat de vrienden van homoseksuele jongeren het laten zien: 'Je zult *niet* alleen zijn!'

Kim: 'Toen ik mijn homofilie ontdekte, was ik ontzettend boos op God'

Welk meisje droomt niet van een sprookjesachtige toekomst waarin lang en gelukkig geleefd wordt met de prins van haar dromen en een paar lieve kids? Maar wat als je erachter komt dat je die dromen en idealen opeens van je verlanglijstje moet schrappen, omdat ze jou nooit ten deel zullen vallen? Kim (22) vertelt hoe haar leven op z'n kop stond toen ze erachter kwam dat ze lesbisch is.

'Ik groeide op in een christelijke omgeving: God en de kerk maakten een natuurlijk deel uit van mijn leven. Op vrij jonge leeftijd scheidden mijn ouders en zeiden ze allebei het geloof min of meer vaarwel. Rond mijn 15e ben ik zelf actief met het geloof bezig gegaan en begonnen twee dingen de boventoon te voeren in mijn toekomstdromen en levensdoelen: kinderen krijgen en de ideale christen worden. Ik was erg regeltjes-minded; zonde was iets wat je dééd en wat je gewoon moest laten. Het

ging me helemaal niet slecht af vond ik zelf.'

Rouwproces

'Toen ik ging studeren, raakte ik erg goed bevriend met een klasgenootje en door heftige gebeurtenissen in haar leven en in dat van mij werden we emotioneel erg *close*. Na een poosje begon ik me af te vragen of onze relatie nog een normale vriendschap was. Op een ochtend dacht ik: 'Ik kan het wel niet willen, maar ik ben verliefd op haar!' Dit bracht zo'n shock in m'n leven teweeg, dat mijn leven wat mij betreft afgelopen mocht zijn. Alles waar ik altijd zeker van was geweest, werd onder me vandaan geslagen. Er was niet veel meer over van mijn geloof. De ideale christen was ik zeker niet. In de Bijbel stond toch dat homoseksualiteit een 'gruwel' is in Gods ogen? Was ik dan ook een gruwel in Zijn ogen? En kinderen, die kon ik wel vergeten. Ik belandde in een proces van afscheid nemen van alle zekerheden die ik vroeger had, een rouwproces.'

Twee vuren

'Vlak nadat ik had ontdekt dat ik lesbisch was, volgde ik op school een les over homoseksualiteit. De lerares sprak zo liefdeloos en veroordelend over homofiele mensen, dat deed me pijn en maakte me ontzettend boos! Gelukkig zette dit niet de toon voor reacties van anderen in mijn omgeving; mijn familie was helemaal niet verrast en reageerde heel relaxed. Omdat ze geen christen meer zijn, hebben ze totaal geen problemen met homoseksuele relaties. Dat was erg lastig. Ik bevond me tussen twee vuren: mijn christelijke kringetje van vrienden die het praktiseren van homoseksualiteit veroordeelden en mijn familie die me aanmoedigde om vooral een leuke vrouw te vinden en later desnoods kinderen te adopteren.'

Liefdeloos

'Door mijn familiesituatie werd ik gedwongen om echt een eigen keuze te maken over hoe ik met mijn homoseksualiteit zou omgaan. Ik wilde graag horen dat het God niet zoveel uit zou maken als ik een homoseksuele relatie zou hebben. Daarom stortte ik me op literatuur van christenen die dat communiceerden. Toch gaf dat geen echte bevrediging, want zelfs de meest pro-homo theoloog kan er niet om heen dat God 'nee' zegt tegen homoseksuele relaties. Het kwam er eigenlijk op neer dat ze zeiden: 'Die teksten staan wel in de Bijbel, maar God zit er naast.' Ook in de boeken die juist tegen homoseksualiteit waren, vond ik niet wat ik zocht. Het was allemaal zo liefdeloos! Tot ik een erg goed artikel las van Randy Alcorn, dat zowel principieel als liefdevol was (www.epm.org/articles/gaywitness4.html). Eindelijk iemand die mijn situatie écht rot voor me vond, maar ook Gods waarheid durfde te vertellen! Ik besloot toen dat ik Gods wil zou volgen en geen relatie met een vrouw zou aangaan.'

Basis

'Ik ervaar m'n homofilie nu wel als minder overheersend dan in het begin. Als hetero ben je ook niet 24 uur per dag bezig met je hetero-zijn bezig. Wie je bent, wordt door véél meer factoren bepaald. Ik ben niet 'lesbisch', ik ben gewoon Kim. En ja, een onderdeel van mij is m'n homoseksualiteit. Ik heb het kunnen accepteren en een plek kunnen geven, hoewel dat natuurlijk niet zomaar gegaan is! Ik had altijd gehoord over Gods liefde en geloofde daar zelf ook in. Maar toen ik mijn homofilie ontdekte, was ik ontzettend boos op God. Ik vond het niet eerlijk, waar had ik dit aan verdiend? Ik ben heel lang bang geweest dat mijn homoseksualiteit mij tot een 'gruwel' voor God maakte, of dat het een straf van God was. Maar Gods antwoord daarop was dat het géén straf was en dat Hij onvoorwaardelijk van mij houdt. Ik moest niet vragen 'waarom', maar 'wat nu'! Ik heb geleerd dat Gods liefde de basis is van mijn leven en die liefde kán ik niet eens verdienen door me aan regeltjes te houden, die krijg ik gewoon! Ik heb dankzij mijn homoseksualiteit echt geleerd wat genade is: kom maar binnen met je hele hebben en houden!'

Gedeelte uit interview met Mark

'Nooit gedacht dat ik wel eens homo zou kunnen zijn. Als ze het hadden geweten, toen op die Koninginnedag in Amsterdam in Amsterdam bijvoorbeeld, hadden ze vast anders gepraat over die dansende homo's op het Rembrandtplein. Al moet gezegd worden: Ik lachte op dat moment zelf mee om de grapjes... 'Dat gaf best een spanning in me', vertelt hij nu. 'Aan de ene kant voelde ik me helemaal niet verwant met die homo's. Toen mijn vrienden opmerkingen over hen maakten, had ik dus niet het idee dat ze het ook over mij hadden. Maar aan de andere kant dacht ik wel: Jullie moesten eens weten...'

Fragment 1

'Natuurlijk vond ik het ontzettend eng. Verstandelijk wist ik wel dat mijn vriendschappen met Jochem en de anderen gewoon goed waren en dat ze me niet zouden laten vallen. Maar onbewust had ik toch zoiets van: 'Als ze het maar kunnen accepteren en niet gillend weglopen.' Ik was bang dat het onze vriendschap overhoop zou gooien, en dat het anders dan voorheen zou worden. Dat wilde ik niet.'

Gespreksvragen:

- Kun je je voorstellen dat Mark bang was dat z'n vrienden het niet zouden kunnen accepteren?
- Denk jij dat je zelf belemmeringen oproept? Hoe zou jij reageren op een vriend die homo blijkt te zijn?

Fragment 2

'Als ik dat moment probeer terug te halen, denk ik dat ik het ongeveer zó heb ingeleid: 'Misschien schrikken jullie heel erg, of misschien hadden jullie het juist wel verwacht, maar ik ga iets heel heftigs vertellen...' En toen heb ik het verteld. Dat was een heel raar moment. Het was eerst even stil, het overrompelde hen nogal... Maar toen begonnen ze voorzichtig vragen te stellen, zo van: hoe lang weet je het al, wie weten het van je? Dat vond ik wel prettig. Want als je vertelt dat je homoseksuele gevoelens hebt, is dat tenslotte méér dan zomaar een mededeling. Er is een heleboel aan vooraf gegaan, waarover je óók wilt vertellen. Maar je weet op zo'n moment niet waar je moet beginnen, en dan is het prettig als mensen je daarbij helpen door vragen te stellen.'

Gespreksvragen:

- Mark vond het prettig dat zijn vrienden vragen gingen stellen. Welke vragen zou je als vrienden kunnen stellen?
- Wat zou je als vrienden nog meer kunnen betekenen / doen voor een homofiele vriend(in)?